

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 72.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689895296/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

va. Og med det første Ord, jeg hørte i disse Egne, raabte han skælvende: »Vend om! Vend om! Du styrter Dig selv og mig i Scyllas Bug.»

Men ufravendt saa jeg mod Havet, der fristed mig mer ved sin Kølde, sin Tavshed og sir Slør end nogen Sinde før ved sin røde Glans, og svared ham med Ekkoets Ord fra Angestens Brænd: »For sent!»

Da sagde han, min sorte Skygge:

»Du drages altsaa dog mod denne Pol,
Hvor Altets Vellyst vildt bag Sløret brænder
I Verdens Centrum, som Æterstralerne tænder,
– Det brede Brændpunkt, som vi kalde Sol.
Velan, jeg følger Dig, Men vid dog først:
Her slukkes Du med samt din Kundskabstørst,
Hvis ej Du midt i Helvedslystens Favn
Bevarer een Tanke, eet Billed eller eet Navn.
Een Tanke skal Du gemme, hold den fast
I den Orkan, hvor ellers alting brast!»

Naar en Skøge sidder blufærdig ved din Side, da opslaar hun pludselig de sænkede, sorte Øjenhaar og sender Dig et Blik, der lammer dit og sender en giftig Risen gennem dine Nerver. Thi Manden voldtager Kvinden med sin Lænd; men Kvinden Manden med sit Blik. Saaledes saa jeg med eet det tavse, sorte Øje smile imod mig, og da saa jeg med Forfærdelse, at denne sorte Glans var ikke Mærke; nej, den var dyb, sort, koncentreret Ild. Som Indigokorn ved Sammenpresning giver sort, saaledes samied sig her de røde og de violblaa Gnister til et dybt, brændende Mulm. Og Mulmet skreg. Af det udbrast et skingrende, dyrisk og hoverende Skrig, der lød ustandselig og blev ved at lyde og drog mig til sig, som Slangens Hvislen fortryller Fuglen. Da styrted jeg mig hovedkulds i dette Liv og Død, i denne hvinende Latter og vellystfyldte Pine, idet jeg nævnede som min sidste Tanke min Yndlingshypotese. Thi som en anden Erasmus var og blev jeg endnu i dette Dødspring den samme Disputator og Teoriforfægter.

Tilnød erfor jeg siden, at denne min Hypotese var forkert. –

Altsaa, jeg raabte: »Sjælen er et Atom!« – og styrtede ud. Men midt i Springet vendte jeg mig og saa min Følgesvends blege og skønne Ansigt, idet han fulgte mig.

Og dette blev – som I skulle høre – min Frelse.